

Aftasta rað frá vinstri: Marjun Berthelsen, Sandur Danielsen, Dora Poulsen, Petur Abrahamson og Hennebeth Frederiksberg.

Midraðið frá vinstri: Hillebert Johansen, Kirstin Høj, Eliesar Høj, Selma Johansen, Odmarr K. Olsen og Oda Høj.

Fremst frá vinstri: Hildibjartur Johansen, Sólborg Johansen, Poul Johs. Johansen og Joan Poulsen.

Myndin er tikin um leið 1960.

Framhald av síðu 13
besti málmaðurin var við StÍF.

Landsliðið

Um landsliðið segði Nørskov, at tað er vorðið alt ov lítið attraktivt at leika hondbólt. Tað siggja vit jú best í hesum døgum, hvar fleiri av bestu leikarum ikki tíma á landsliðið. Her má nakað gerast og tað skjótt.

Um vit hyggja at fótballinum, ja, so er útvarpið so at siga til hvønn einasta 1. deildardyst. Men við hondbóltinum er øðrvísi. Her er einki útvarp, tiansheldur sjónvarp uttan so, at tað eru landsdystir ella Europa Cup dystir, og hetta ger so avgjört sitt til, at áhugin fyri hondbóltinum er fallandi hvat landsliðnum viðvíkur.

Dómarar

Ole Nørskov, ið er 35 ára gamal, metir eisini, at nakað eigur at verða gjørt við dómarastandin í Føroyum. Ein vegur at ganga kundi verið at sent nukur dómarar til eitt nú Dan-

mark at døma. Ein annar møguleiki er at fáa dómarar aðrastaðni frá henda vegin í eitt ár, sum síðani kundu havt skeið o.l.

Í samband við 45 ára føðingardagin hjá StÍF ynskir Sosialurin strandingum hjartaliga tillukku, og vit ynskja felagnum goðan byr framyvir.

St.Í.F. gentur 16 ár, 1985.

Aftast frá vinstri: Annalisa Johansen, Beinta Rasmussen og Eydna Weihe.

Fremst frá vinstri: Annfri Poulsen, Randi Frederiksberg og Mary Petersen.

**MAÐUR HEVUR
VANDAN
VIÐ – SUM IKKI AKTAR
KOYRISIÐ!**

Hugleiðing um 45 ára føðingardag

Nú Stranda Ítróttarfelag hevur okkið tey 45 árin, kundi tað verið áhugavert at gjørt sær nakrar ankar um, hvønn týðning eitt tílíkt felag hevur havt fyri samfelagið her, ella um tað hevur havt nakran sum helst týðning yvirhøvur.

Tey fyrstu nógvu árin snúði ítrótturin seg mest um tey vaksnu innan hondbólt. Eg havi onkuntíð spurt onkran eldri mann um hvussu tað bar til, at strandingar fóru at spæla hondbólt undir krignum. Jú, ein orsök var kanska hon, at um tað mundi var rættuliga nógv fólk heima, tí skipini, sum tá sigldu, vóru vanligar rættuliga fáment – 6 til 7 mans imóti fyrr upp imóti 28 monnum.

Og tá so lítið arbeiði var uppi á landi, varð nógv avlopstíð hjá fólki. Tá vildi tað soleiðis til, at Carl á Flatutrøð hevði undan kriggið verið á flatlondum og har fingið kunneleika um tann edla ítróttin, ið kallaðist »hondbóltur«.

Heimkomin var hann so millum teirra, ið fingi í lag at bruka tíðina, sum áður nevnt var til avlops, til bóltspæl.

Seinni, í 1942, varð so St.Í.F. stovnað, og árið eftir luttøku teir so í tí skipaðu hondbóltslands-kappingini hjá Í.S.F. Óneyðugt er at siga, at hesi fyrstu árin skrivaðu strandingar søgu felagsins við stórum bókstøvum, sum eingin seinni hevur kunnað gjørt teimum eftir.

Tað hava verið upp-og niðurgangstíðir ígjøgnum øll hesi árin við onkrum steðgi inn imillum, men síðan 1958 hevur felagið virkað uttan steðg. Tey seinastu 15 árin eru børnini í størri og størri mun komin við í myndina, og í ár hevur felagið stivliga 300 skrásettar limir, og av teimum eru 150 aktivir býtt soleiðis, at 100 limir leika hondbólt meðan umleið 50 leika flogbólt.

Torført er at hugsa sær, hvussu tað hevði sæð út hjá okkum, um alt hetta tiltakið, sum St.Í.F. rekur, fall niðurfyri.

Eitt kunnu vit so í øll

um forum sláa fast, og tað er eisini visindaliga prógv-að, at tey, ið iðka ítrótt regluliga, hoyra til tann bólkinn í samfelagnum, sum er minst kriminellur.

Tí kriminalitetur hevur sín uppruna hjá teimum, sum ikki hava nakað at gera í fritíðini. Tey ungu skulu »avreagera« upp á okkurt, og so er onki so óskyldugt sum at geva teimum ein bólt og seta tey í gongd við at avreagera upp á hann undir eitt sindur skipaðum umstøðum.

Krøvini til eitt ítróttarfelag hava hesi seinastu árin verið rættuliga stór, og torført hevur eisini verið at fingið leiðarar, tí at hesir skulu brúka eina rúgvu av tíð til ymsar fyriskipanir o.a., ikki minst at finna útvegir til figging av rakstrinum, og tað er als ikki so lítið baks.

At hava rakstur um hendi av 150 limum krevur ótrúliga nógvir pengar, og tað eru tað tíverri ógvuliga fá, sum geva sær nakað sum helst far um.

Hondbólturin hevur verið aðalítróttargreinin hjá St.Í.F., men nú í nógv ár hevur felagið eisini lutikið í flogbóltskappingini, og tað man vera hendan ítróttargreinin, sum hevur skaffað felagnum flest heiðursmerki og steyp.

Helst eru tað kvinnurnar, sum hava umboðað okkum so væl í hesum. Nøkur fá ár var kappróður eisini á skránni, men hesin hevði ikki so langa livitíð. Kortini munnu nóg minnast til kappingina, ið var ímillum Selmund, mannaður við skálamonn-um, og Strandingin. Tað er aftur ein kapitallur fyri seg.

hetta skuldi ikki verða nukur ítróttarsøga, men bert ein hugleiðing um eitt ítriv, sum fyri nógvir strandingar hevur havt stóran og gleðiligan týðning.

Mitt ynski skal vera, at tað framhaldandi má kunna virka til gagns fyri ungdom okkara í nógv ár afturat.

Tillukku!

Simun E. Rasmussen
Strendur